

Arrest

nr. 72 632 van 23 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat C. VAN CUTSEM loco advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd geboren op 28 augustus 1966 in Grozny, gelegen in de Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie. In 1989 huwde u op religieuze wijze met I. L. (...) (OV 6.701.022). Op 27 augustus 2002 kwamen gemaskerde mannen naar uw huis. Zij vertelden dat ze uw broer A. (...) gevangen hadden gehouden maar dat hij was ontsnapt en één van hen had vermoord. U was tot dat moment niet op de hoogte van de arrestatie van uw broer enkele dagen voordien. Later zou u van uw broer vernemen dat hij op straat gearresteerd was

door OMON-agenten die hem een tweetal dagen nadien hadden overgedragen aan de groep van M. B. (...). Toen zij hem later wilden meenemen om hem ergens te vermoorden, was hij kunnen ontsnappen op een moment dat hij maar door één persoon werd bewaakt. Hij had deze man met zijn handboeien op het hoofd geslagen. De gemaskerde mannen – van de FSB of GRU - namen u mee naar hun basis niet ver van uw huis, waar u in een kelder werd opgesloten. Men wilde van u te weten komen waar uw broer was. Ze wilden u eveneens laten bekennen dat u explosieven in een auto had gelegd. U weigerde dit te doen. De eerste twee dagen van uw aanhouding werd u ernstig gefolterd met elektriciteit. Achteraf vertelde een bewaker u dat ze wisten dat u nooit gestreden had, maar dat ze u niet konden laten gaan omdat men wilde dat uw broer zich zou aangeven. Uiteindelijk werd u, na betaling van losgeld, vrijgelaten op 6 november 2002. U bent datzelfde jaar nog uit Tsjetsjenië vertrokken. U vestigde zich met uw gezin in Sochi. Daar was het moeilijk om een verblijfsregistratie te bekommen. Slechts af en toe slaagde u erin om met smeergeld een tijdelijke registratie te bekommen voor drie of zes maanden. Op 1 oktober 2008 vielen agenten van RUBOP binnen in uw huis. Ze voerden een huiszoeking uit met de uitleg dat uw broer A.-G. (...) een dag eerder was opgepakt in Moskou. Hij zou betrokken geweest zijn bij een verijdelde bomaanslag in Sochi. U werd naar het bureau van RUBOP gebracht. Ze beschuldigden u ervan meegewerkt te hebben aan de verijdelde bomaanslag. U werd opgesloten in de stedelijke gevangenis en af en toe naar het bureau van RUBOP gebracht. Een keer hadden enkele officieren daar te veel gedronken en hebben ze u gemarteld met elektroshocks. De onderzoeker was hiervan niet op de hoogte. Tijdens uw aanhouding had uw zus contact opgenomen met Natalia Estemirova. Zij beloofde te helpen indien u zelf niet gestreden had. Nadien werd u ondervraagd met een leugendetector. Op de negende dag van uw aanhouding kwam de onderzoeker naar u met de mededeling dat u de dag nadien vrijgelaten zou worden. Uw echtgenote regelde tegen betaling internationale paspoorten voor jullie, opdat jullie het land zouden kunnen verlaten. Op 13 november 2008 vertrok u uit Sochi. Met de trein reisde u vanuit Adler naar Kaliningrad. Aan de Litouwse grens hebben jullie asiel aangevraagd. U en uw gezin kregen er de vluchtelingenstatus. Na een verblijf van drie à vier maanden in een opvangcentrum, woonden jullie in een integratiekamp in Rukla. Sinds april 2009 kreeg u telefonische bedreigingen. Uw broers A. (...) en A.-K. (...) hadden eerder al dergelijke telefoontjes gekregen. De personen die u belden, zeiden u in het Tsjetsjeens dat jullie moesten terugkeren. Als jullie dat zouden doen, zouden jullie “zachter” behandeld worden. U stapte hiervoor naar de politie maar daar liet men verstaan dat jullie voor jullie zelf moesten zorgen en dat ze niet iedereen konden beschermen. Pas als er iets zou gebeuren, konden ze tussenkomen. In september 2009 vernam u van een Tsjetsjeense jongen die even terug geweest was naar Tsjetsjenië dat hij er gearresteerd was en dat men hem gedwongen had om hen informatie over uw familie door te geven vanuit Litouwen. Midden november 2009 werd de zoon van uw broer A. I. (...), bijna ontvoerd in Elektronay. In maart 2010 ging uw zus F. (...) tijdelijk terug naar Tsjetsjenië. Daar vernam ze van een ver familielid van u dat bij de prokuratura werkt dat de Tsjetsjeense autoriteiten uw familie in het oog houden in Litouwen en dat jullie daar beter konden vertrekken. Op 6 mei 2010 vertrok u met uw gezin naar Zwitserland. U vroeg er asiel aan maar uw aanvraag werd afgewezen. Op 28 september vertrokken jullie naar uw zus A. (...), die in Duitsland woont. Van daaruit reisden jullie op 6 oktober 2010 door naar België, waar jullie een dag later asiel aanvroegen.

B. Motivering

Er moet worden benadrukt dat u in maart 2009 door Litouwen als vluchteling werd erkend. Als dusdanig biedt Litouwen de nodige waarborgen waaronder het verbod op refoulement naar het land waar u aan vervolging of ernstige schade zou worden blootgesteld, in casu de Russische Federatie. Nu kan worden aangenomen dat u in Litouwen effectieve bescherming geniet ten aanzien van uw land van herkomst, kan u geen belang doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om de Russische Federatie te verlaten opnieuw te laten onderzoeken.

In het licht van voorgaande bent u er in het kader van huidige asielaanvraag in België toe gehouden om aan te tonen dat de bescherming die door Litouwen wordt verleend, heeft opgehouden te bestaan; of om overtuigende elementen aan te reiken waaruit blijkt dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of om aannemelijk te maken dat u ten aanzien van Litouwen een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming.

Zoals blijkt uit wat volgt, toont u zulks op grond van het geheel van de elementen in het administratief dossier niet aan.

Aangaande Litouwen verklaarde u bij een eventuele terugkeer naar het land dezelfde zaken met te maken als degene waarvoor u destijds was vertrokken. (CGVS d.d.22/06/2011, p.22) Dienaangaande verklaarde u dat u en uw gezin in Litouwen een risico liepen omdat u er, net zoals uw broers, dreig telefoons ontving. Bovendien hadden de autoriteiten in Tsjetsjenië enkele mensen verplicht om met hen samen te werken tegen uw familie. Ook had uw zus van een ver familielid de

waarschuwing gekregen dat jullie beter zouden vertrekken uit Litouwen en was er een poging tot ontvoering van de zoon van uw broer A. (...) geweest. (CGVS, p.9, 10, 11)

Er dient echter vastgesteld te worden dat u onvoldoende pogingen hebt ondernomen om bescherming door de Litouwse autoriteiten te bekomen. U verklaarde inzake de telefonische bedreigingen naar de politie of DGB te zijn gestapt. Uw klacht zou niet genoteerd zijn en u zou er te horen hebben gekregen dat men niet elke persoon kan beschermen en dat u zelf voor uw eigen veiligheid moest instaan. Bovendien zou men hebben aangegeven dat ze met te weinig mensen waren. Pas als er iets zou gebeuren, zou men jullie kunnen helpen. (CGVS, p.13-14) Ook na een gesprek dat uw broer A. (...) had met enkele parlamentsleden zou de houding van de politie niet veranderd zijn. (CGVS, p.17) Desondanks hebt u nagelaten om verdere stappen te ondernemen om de politie tot meer inspanningen te bewegen. Vooreerst hebt u nagelaten om een advocaat te contacteren. Ter verklaring stelde u dat er, in het opvangcentrum, maar één advocaat was voor alle vluchtelingen en dat die bovendien afhankelijk was van de DGB. (CGVS, p.15-16) Deze verklaring is geenszins voldoende. U hebt immers eveneens nagelaten een advocaat te zoeken die niet in het opvangcentrum werkte (CGVS, p.16), en dit terwijl de dreig telefoons pas begonnen kort nadat u als vluchteling werd erkend (CGVS, p.12). U stelde hierbij dat u "geen andere problemen had" en daarom niet naar een advocaat stapte. (CGVS, p.16) Een dergelijke houding valt echter onmogelijk te rijmen met uw verklaring als zou u gevaar lopen in Litouwen. Daarenboven hebt u nagelaten om een mensenrechtenorganisatie of een organisatie die zich bezighoudt met de rechten van vluchtelingen te contacteren. U zou enkel met een medewerkster van het Rode Kruis hebben gesproken, die u zou hebben aangeraden het land te verlaten. (CGVS, p.16) Als u werkelijk bescherming had willen verkrijgen van de Litouwse autoriteiten, mag verwacht worden dat u minstens pogingen zou hebben ondernomen om juridische bijstand te zoeken om deze bescherming te bekomen nadat uw aanvankelijke klacht genegeerd werd. De vaststelling dat u dergelijke juridische bijstand niet hebt gezocht valt geenszins te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging. Immers, van een kandidaat-vluchteling die een vluchtelingenstatuut in een andere Lidstaat van de Europese Unie geniet, wordt verwacht dat hij alle mogelijke middelen uitput om bescherming van de autoriteiten aldaar te bekomen, alvorens opnieuw asiel aan te vragen in een derde land.

De vaststelling dat u onvoldoende pogingen hebt ondernomen om bescherming te bekomen wordt verder onderbouwd door vaststellingen inzake de poging tot ontvoering van de zoon van uw broer A. (...). Dit feit vond plaats in november 2009. Na dit ernstige incident hebben jullie bewust besloten om de autoriteiten hiervan niet op de hoogte te brengen, hun hulp niet in te roepen en zelf de daders te vinden. U verklaarde dat er niemand wilde getuigen maar dat jullie ook zonder getuigen een klacht hadden kunnen indienen. Ter verklaring voor het feit dat jullie dit niet hebben gedaan, stelde u dat jullie het zelf sneller konden. (CGVS, p.14) Gelet op het feit dat de politie eerder had gezegd dat ze wel konden optreden indien er effectief iets zou gebeuren (CGVS, p.14), dient er ernstig getild te worden aan de beslissing om doelbewust de autoriteiten niet op de hoogte te brengen van dit incident dat een ernstige escalatie was van jullie problemen.

U vermeldde nog het feit dat uw broer A. (...) een gesprek had met twee parlamentsleden. U verwees hierbij naar een document dat de vrouw van A. (...), Z. B. (...) heeft neergelegd. In dit document (waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd), opgesteld op 10 december 2009, is sprake van telefonische bedreigingen aan het adres van uw familie. Hierbij dient vooreerst opgemerkt te worden dat niet blijkt waarop de auteurs, twee voormalige parlamentsleden, zich hebben gebaseerd. Verder stellen de auteurs dat er bewijzen zijn dat agenten van het regime van (Tsjetsjeens president) Kadyrov in Litouwen afpersing en bedreiging gebruiken tegen leden van de Tsjetsjeense diaspora. Hierbij wordt echter niet vermeld over wat voor bewijzen het gaat, noch wat de bron van deze bewijzen is. Ten slotte stellen zij dat de Litouwse autoriteiten niet volledig de veiligheid van vluchtelingen op zijn territorium kan garanderen. Het bieden van bescherming aan de inwoners van een land door de autoriteiten van datzelfde land houdt echter geen resultaatsverband in. In het document is nergens sprake van een afzijdige of onwillende houding van de autoriteiten jegens u en uw vraag om bescherming.

Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen niet dat er sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten, met name de Geneva Travel Documents en Litouwse verblijfskaarten van uzelf, uw vrouw en uw kinderen, vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Zij tonen immers enkel jullie identiteit en vluchtelingenstatus in Litouwen aan, zaken die door mij niet in twijfel getrokken worden.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat door mij aan uw schoonzus, Z. B. (...), uw broer A.-K. G. (...) en zijn gezin, uw broer A. G. (...) en zijn gezin, en uw zus A. G. (...) het vluchtelingenstatuut werd toegekend. Elke asielaanvraag wordt echter op individuele basis onderzocht. Gelet op het feit dat

u, uw vrouw en uw kinderen reeds de vluchtelingenstatus bezitten in Litouwen, drong een andere beoordeling zich in jullie geval op.

Onverminderd voorgaande, kan tot slot gewezen worden op de mogelijkheid om een vraag tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling in te dienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling "kan worden gevraagd op voorwaarde dat hij (de vreemdeling) regelmatig en zonder onderbreking gedurende achttien maanden in België verbleven heeft en de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden beperkt werd."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de echtgenote van eerste verzoekende partij, zijnde tweede verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij zich wat haar asielrelaas betreft, steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een enig middel op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en verzoeken in ondergeschikte orde hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Hiertoe gaan verzoekende partijen in op de motieven van de bestreden beslissingen en trachten deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1.1. Betreffende de motivering van verwerende partij dat zij volledigheidshalve opmerkt dat aan de familieleden van verzoekende partijen de status van vluchteling in België werd toegekend, doch elke asielaanvraag individueel dient te worden beoordeeld vooral gelet op het feit dat verzoekende partijen de status van vluchteling was erkend in Litouwen waardoor zich een andere benadering opdrong, betogen verzoekende partijen dat er een tegenstrijdige behandeling is in de beoordeling van hun asielaanvraag en deze van hun familieleden daar hun familieleden ook reeds een beschermde status genoten in Litouwen, meer in het bijzonder de status van subsidiaire bescherming, en alle familieleden dezelfde stappen hebben ondernomen in Litouwen om te proberen een effectieve bescherming te krijgen tegen de zich aldaar manifesterende bedreigingen.

2.2.1.2. De Raad wijst er evenwel op dat wanneer een asielzoeker in een derde land enkel de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend de Belgische asielinstanties ertoe gehouden zijn de vrees voor vervolging met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet ten aanzien van het land waarvan deze de nationaliteit heeft te onderzoeken. Een totaal andere benadering dringt zich op wanneer deze vreemdeling reeds in een derde land werd erkend als vluchteling. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen in Litouwen als vluchteling werden erkend. Het blijkt niet dat zij de vluchtelingenstatus aldaar op frauduleuze wijze hebben verkregen en evenmin dat de aldus geboden bescherming heeft opgehouden te bestaan. Onderhavige asielaanvraag van verzoekende partijen dient dan ook te worden beoordeeld in functie van het land van hun vroegere gewone verblijfplaats, zijnde Litouwen. Verwerende partij merkt dan ook met betrekking tot de overige familieleden terecht op dat elke asielaanvraag individueel dient te worden behandeld en er zich een andere wijze van beoordeling opdrong.

Daarenboven wijst de Raad erop in onderhavige procedure niet bevoegd te zijn zich vooralsnog uit te spreken over de correctheid van de beoordeling van de asielaanvraag in hoofde van de reeds in België als vluchteling erkende familieleden.

2.2.2. Waar verzoekende partijen betreffende de motivering aangaande de pogingen om bescherming te krijgen van de Litouwse autoriteiten in verband met de telefoonbedreigingen opwerpen dat de politie zelfs heeft geweigerd om de klacht te noteren, wat een zeer ernstig gebrek aan bescherming inhoudt aldus verzoekende partijen, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partijen toe om de

motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijven.

Waar verzoekende partijen opwerpen dat zij zich wel degelijk hebben gericht tot de hogere autoriteiten, meer in het bijzonder tot twee parlementairen die evenwel zonder resultaat druk hebben gezet op de Litouwse politie, zodat hen niet kan worden verweten de mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming in Litouwen niet te hebben uitgeput, wijst de Raad erop dat verzoekende partijen deze parlementairen aanduiden als voormalige parlementairen en ook deze beide personen in hun schrijven van 10 december 2009 zichzelf voorstellen als ex-leden van het parlement waardoor het zich richten tot dergelijke personen bezwaarlijk kan worden beschouwd als zijnde het zich beroepen op de hogere Litouwse autoriteiten. Daarenboven stelt de Raad vast dat deze ex-parlementairen in hun voormeld schrijven, waarin zij op grond van het niet kunnen bieden van volledige veiligheid op het Litouwse grondgebied de Belgische asielinstanties verzoeken hun beschermelingen te erkennen als vluchteling, nergens gewag maken van het feit te zijn tussengekomen bij de Litouwse politie wegens het weigeren van het noteren van een klacht op basis van telefonische bedreiging of dat zij op enige wijze desbetreffend druk zouden hebben gezet op deze politie.

Betreffende het niet contacteren van een onafhankelijk advocaat buiten het opvangcentrum in Litouwen betogen verzoekende partijen dat zij niet over de nodige financiële middelen beschikten om een dergelijke advocaat onder de arm te nemen. Dit verweer kan door de Raad niet worden aanvaard daar het een *post factum* verklaring betreft die eerste verzoekende partij hoegenaamd niet heeft aangehaald bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal van 22 juni 2011. Op de vraag waarom zij buiten het opvangcentrum geen andere advocaat contacteerde antwoordt eerste verzoekende partij: *"Ikzelf had geen andere problemen en daarom stapte ik niet naar een advocaat."* (administratief dossier, stuk 6, p. 16). Eerste verzoekende partij geeft derhalve een totaal andere verklaring in haar verzoekschrift dan deze voorgehouden bij het Commissariaat-generaal. Desbetreffende motivering blijft derhalve onverminderd overeind.

Daar waar verzoekende partijen stellen dat zij *"misschien ook de theoretische mogelijkheid hadden om zich te wenden tot een mensenrechtenorganisatie, maar indien men een dergelijke argumentatie hanteert, dan kan men zich eindeloos uitputten in het opnoemen van bepaalde instanties waartoe [zij] zich eventueel hadden kunnen richten om nog te proberen tussen te komen bij de politie om hen te bewegen tot een meer actievere houding in hun dossier"*, wijst de Raad erop dat uit het verslag van het verhoor (administratief dossier, stuk 6) niet blijkt dat verwerende partij zich eindeloos heeft uitgeput in het opsommen van een ellendig lange lijst van mogelijk te contacteren instanties, doch zij enkel bij eerste verzoekende partij heeft gepolst of zij een advocaat, een mensenrechtenorganisatie, dan wel een organisatie die de rechten van de vluchtelingen in Litouwen verdedigt, had gecontacteerd waarop eerste verzoekende partij telkenmale ontkennend diende te antwoorden. Verwerende partij toont met deze handelwijze enkel aan dat zij het verhoor op een uiterst correcte wijze heeft gevoerd door betrokkene zelf een aantal pistes aan te reiken die zij mogelijk zou hebben bewandeld. Uit niets blijkt dat verzoekende partijen zich in Litouwen op officiële wijze hebben beklagd over het voorgehouden stilzitten van de lokale politie en zij zich zouden hebben gericht tot de hoger politionele en/of gerechtelijke instanties, hetzij rechtstreeks, hetzij door bemiddeling van de onder meer door verwerende partij aangegeven organisaties.

Daargelaten de vraag of zoals verzoekende partijen stellen in hun verzoekschrift de ervaring van de voormalige parlementsleden volstaat om als bewijs te fungeren dat er inderdaad door agenten van het regime van Kadyrov afpersingen en bedreigingen gebeuren tegen leden van de Tsjetsjeense diaspora in Litouwen wijst de Raad erop dat het al dan niet bestaan van deze praktijken in onderhavige bestreden beslissing niet het punt van discussie uitmaakt, doch wel of verzoekende partijen zich hiertegen bij de Litouwse autoriteiten konden beschermen en zij derhalve de diverse mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming in Litouwen hebben uitgeput. Immers kan men zich slechts beroepen op internationale bescherming bij afwezigheid van nationale bescherming of zoals *in casu* van de bescherming van de autoriteiten van het land waar men zijn gewone verblijfplaats heeft.

Verder oordeelt de Raad dat verwerende partij terecht opmerkt dat de geboden bescherming geen resultaatsverbintenis inhoudt daar geen enkele rechtsstaat bij machte is absolute bescherming te bieden. Bovendien volstaat met toepassing van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet dat *"redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade"* worden getroffen, absolute bescherming is niet vereist.

2.2.3. Waar verzoekende partijen zich uitputten in argumenten waarom geen aangifte werd gedaan bij de Litouwse politie van de poging tot ontvoering, meer in het bijzonder omdat er geen effectieve schade was, dat het slechts een poging was, dat ze vreesden voor nog ernstiger gevolgen en dat ze niet de exacte identiteit kenden van de daders, merkt de Raad op dat uit het verslag van het verhoor op het Commissariaat-generaal duidelijk blijkt dat verzoekende partijen nooit de intentie hadden deze poging

tot ontvoering kenbaar te maken bij de Litouwse politie, doch ervoor opteerden het recht in eigen hand te nemen. Het verhoor bij verwerende partij verloopt desbetreffend als volgt:

“Zonder politie konden wij via onze eigen kanalen die mensen sneller vinden maar hadden we naar de politie moeten stappen, dan wordt hulp in onze maatschappij geweigerd.

Dus het is ofwel naar de politie gaan ofwel via eigen kanalen? Ja

Jullie hebben dan gekozen om eigen kanalen te gebruiken? Ja” (administratief dossier, stuk 6, p. 14-15).

De Raad wijst erop dat bescherming door de Litouwse autoriteiten enkel kan worden geboden indien deze autoriteiten ook effectief worden in kennis gesteld van het misdrijf waarvan men beweert het slachtoffer te zijn. Ook hier hebben verzoekende partijen duidelijk en bewust verzaakt aan de mogelijkheid zich op deze bescherming te beroepen.

2.2.4. De Raad benadrukt nogmaals dat internationale bescherming enkel kan worden geboden als blijkt dat nationale bescherming of *in casu* de bescherming van de autoriteiten van het land waar men zijn gewone verblijfplaats heeft onbestaande is en men derhalve ook de mogelijkheden om zich te beroepen op deze bescherming heeft uitgeput. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekende partijen aan deze voorwaarde niet voldoen en er zelfs in slagen op flagrante wijze te weigeren zich op de bescherming van de Litouwse autoriteiten te beroepen. Verwerende partij komt dan ook terecht tot het besluit dat verzoekende partijen noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet kan worden toegekend.

2.2.5. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrenge die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT